

שפות. הוא איש פתוח. אף פעם לא דיברו בבית על אשכנזים או ספרדים. הרגשתי כילדה ישראלית, שהוריה עלו ממארוקו. בדיוק כמו שההורים של ההיא באו מפולין, או רומניה. היה ברור לי, שזו מציאות חדשה. שאני שייכת לדור חדש, בלי תסביכים. מעולם לא הרגשתי אפלייה.

בן-רעמי מודה שהיא שמה לב לכך, שרוב המצליחים בארץ הם אשכנזים. היא מס' בירה זאת בכך, שרוב יהודי צפון-אפריקה המצליחים עקרו לצרפת. "האשכנזים באו לארץ בגלל הרדיפות שסבלו באירופה. לנו היה שם טוב. הספרדים יכלו לבחור לאן ללכת, והם הלכו לארץ של אפשרויות. רוב המיסכנים באו לכאן." הדוגמנית סבורה, כי "זה עניין של הישגים. נכון שיש עליך ההשפעה של ההורים. הסביבה ועצמך. במיקרה שלי, זו היתה הסביבה. היא גם אינה מבינה מדוע אלה המרגישים

אפריקאית. נולדה בארץ, ברמלה. יש לה עוד חמישה אחים ואחיות. הוריה היגרו ממארוקו ב-1948. השאלות ביחס למוצאה מצחיקות אותה.

"היתה לי ילדות מאוד רגילה: גן, בית-ספר, הכל היה מאוד ישראלי. גם בבית האווירה היתה מאוד ישראלית."

תמי לא מוציאה מכלל אפשרות שיש הבדל בינה ובין ילדה בגילה, שהגיעה ממארוקו. "נכון שהרקע שלי הוא מארוקאי והדם שלי הוא ספרדי. אוכלים אצלנו אוכל מארוקאי ושומרים על המסורת. אך הורי אינם מדברים ערבית, וכך גם אני."

אמה עקרת-בית, לאביה מרפדיה למכור גינות. המצב הכלכלי בבית היה בינוני. במיקרה שלי לא הצרו את צעדי מפני שאני מארוקאית, ולא הצלחתי יותר או פחות בגלל הרקע שלי. אבי מדבר שמונה

על מיגרש שהיה זר לי לחלוטין. מה שהמקום החדש דרש ממני היה לעבור תהליך של חיקוי מתוך התבטלות, וכינה מעבר נפשי זה בשם מיווג-גלויות.

סמי היה תלמיד חרוץ ושקדן, שהצטיין בלימודיו. כל קיץ עבד במושביו הסמוכים בחקלאות. שוב היה זה מיפגש עם עולם אחר: "אני עובד בשדה של מושבניק, רואה את התנאים שבהם הוא חי ואת התנאים שאני בא מהם. היתה כאן תחושה כפולה של שוני תרבותי ושל פיצול מעמדי חזק."

תמי בן-רעמי:

מיסכנים באו לכאן

תמי בן-רעמי, 27, שחומה, נאה וראכזוטית. מלכת הדוגמניות. מלכה

היותר, יכול היה להתקדם למעברת שיכונים אחרת.

היום סמי הוא בן 40. מרצה בכיר לסוציולוגיה באוניברסיטת חיפה. סמוחה יצא משם, אך לא שכח את האנשים שהשאיר מאחור. היום הוא חוקר את בעיית העדות, ומצליח להרגיז במסקנותיו את המימסד האקדמי.

הוא למד מהר מאוד שהוא בן מה שקרוי עדות המיזרח, ושהוא שייך לקבוצה נחשלת. אם ברצונו להיקלט ולהתקדם, ידע, עליו לעבור קודם כל תהליך של טמיעה, לרכוש השכלה והכשרה מיקצועית. כל זאת היה עליו ללמוד מאלה שהיו כאן קודם לכן — "האשכנזים".

במבצע קורת-נג של הסוכנות נשלחו ילדים מן המעברה לפנימיות. גם סמי היה ביניהם.

בתוך תישעה חודשים ניסו להפוך אותי לישראלית. כמובן, שהם קבעו מה זה ישראלי. למדתי עברית, מולדת, היסטוריה יהודית של היישוב, השואה. אסרו עלינו לדבר ערבית.

"עברתי קורס מהיר של ישראליות, שהשפיע עלי מאוד. התחלתי להבין שיש כאן שני עולמות. היתה לי תחושה, שאני שייך לעולם אחר. בוודאי שרציתי להיות כמוהם. נוצר מצב של שתי מערכות ערכים. הרגשתי שאני מצוץ לעולם אחר. אחרי תישעה חודשים חזר סמי למעברה. כשחזרתי, הרגשתי שימחה לחזור הביתה. אך גם הבנתי שאני חוזר למקום די נחשל. בבית-הספר, כשהיינו מפריעים, כינה אותנו המורה: 'חסרי-חינוך וחסרי-תרבות'. אז הבנו שאנחנו חסרי-חינוך וחסרי-תרבות."

שמו של סמי שונה לסביון סמוחה. רק בכיתה ח' הוא החליט שאינו מרגיש נוח עם השם החדש, וחזר אל שמו הקודם.

"אנחנו היינו במעברה, ומהעבר השני שכוונה של וילות. אנו היינו הנחשלים של הישוב. אי-אפשר היה להגיע למעברה בלי לעבור דרך הוילות. זה היה קיטוב חריף בין שני עולמות. התפתחה בי תחושת קיפוח חריפה מאוד: להם יש כל התנאים, ואילו אתה, עם שמונה אחים באוהל קטן, אין לך שום דבר."

השהייה בפנימייה השפיעה על סמי חזק: "זה יצר בי אתגר לצאת מהעולם שבו חייתי, כולל השפה, המנהגים והמאכלים.

במעברה הייתי זרוק. הייתי חייב להירא אבק לבד. היה ברור שאם אתה רוצה להצליח, אתה חייב להתנכר למורשת שלך, לשלול את כל הוויתך הקודמת. היה עלי ללמוד להשתמש בכללי-מישחק חדשים.

דוגמנית בן-רעמי

אני שייכת לדור חדש, בלי תסביכים